

ДО КАФЕДЖИЯТА С. Б., НА КОГОТО СЕ Е НАЛОЖИЛО ДА ИЗБИРА МЕЖДУ САМОУБИЙСТВОТО И ПРОСИЯТА

Пишеш, че цялото ти имущество е било разпродадено заради дългове. Като си се намерил на улицата гол-голеничък, отишъл си през нощта на гробището с намерението да свършиш със себе си. Но там са те обзели колебания, започнал си да премисляш отново и отново. Накрая, съсипан от мъчителната вътрешна борба, си легнал върху гроба на своите родители и си заспал. Насън ти се явила твоята майка: тя ти се скарала, казвайки, че в Царството Божие има мнозина, които на земята са били просяци, но няма нито един, който съзнателно е лишил сам себе си от живот. Този сън те спасил от самоубийство. По-точно спасила те, по Божи промисъл, твоята мила майка. Започнал си да просиш и така да преживяваш. И питаш: дали с това не погазваш Божия закон?

Не падай духом, сине човешки! Бог е заповядал: „Не кради!“, но не е заповядал: „Не проси!“. Просията без крайна нужда е кражба, но в твоя случай не е така. Военачалникът на цар Юстиниан, славният Велизарий, на старини останал без препитание, без приятели и без очи. Седял сляп край портите на столицата и просел пари за хляб. Като християнин не смеел и да помисли за самоубийство. Защото колкото животът е по-добър от смъртта, толкова и просякът е по-добър от самоубиеца.

Казваш, че срамът те яде и мъката изсушава костите ти. Стоиш нощем пред някогашното твоє кафене и просиш милостиня от посетителите. Спомняш си, че неотдавна си бил негов собственик, а сега не смееш да влезеш дори и като гост. Очите ти са почервенели от плач и ридания. О, добри човече, утеши се! Божиите ангели са близо до теб. Защо плачеш за кафенето? Не си ли чувал за онова кафене в покрайнините на Белград, което се наричало „Чие ли не е било, чие ли няма да бъде?“ Наистина, голям философ е бил онзи, който е написал тази думи. Те важат за всички кафенета, за всички къщи и палати в света. Чии ли не са били, чии ли няма да бъдат?

Какво си изгубил? Онова, което не е било твоє, когато си се родил, и сега не е твоє. Бил си богат, а сега си сиромаш. Това не е загуба. Загуба е, когато някой е бил човек, а е станал звяр. А ти си бил човек и си останал човек. Подписвал си полици на някои свои „видни“ гости и затова си загубил кафенето си. Сега гледаш през прозореца как същите тези хора се зеселят в кафенето, както и преди, докато ти се обливаш в сълзи и тънеш в срам на улицата. Не се страхувай, има Божия правда. Когато те тръгнат да се самоубиват, кой знае дали праведният Бог ще позволи на техните майки да им се явят от онзи свят и да ги предпазят от злодеянието? Не завиждай ни най-малко на тяхното щастие, защото не знаеш как ще завърши животът им. Един старогръцки мъдрец е казал: „Не наричай никой човек щастливец, докато не видиш края му“.

Тежко ти е да бъдеш просяк? Но не сме ли всички ние просяци? Не зависим ли всеки ден и час от милостта на Онзи, Който ни дава живот и всичко необходимо за живота? Ти и сега имаш важна мисия в този свят. Напомняш на хората за Бога и за душата, и за това, че трябва да бъдат милостиви. Бидейки принуден да живееш в мълчание, обърни поглед към дълбините на душата си и разговаряй молитвено с Бога. Животът на просяка изисква повече мъжество, отколкото животът на богаташа. Златото се изпитва в огън, : угодните Богу люде - в горнилото на унижението (Сир. 2:5). Но щом си победил черната мисъл за самоубийство, ти вече си се показал герой. Удържал си победа над духа на отчаянието. След тази победа всяка друга ще ти бъде по-лека. Господ е близо до теб. Бог да ти дава мир и утеха!